

92. Narkotika - Udvisning - EU-borger
93. Narkotika - Behandlingsdom - Udvisning betinget
94. Udlændingeloven - Udvisning undladt - Strafbortfald - Menneskehandel
95. Erstatning - Egen skyld - Forhøjet takst - Udtalelser til pressen om skyldspørgsmålet
96. Skatteunddragelse - Momsunddragelse - Forsæt - Frifindelse
97. Menneskerettigheder - Varetægtsfængsling - Retten til dom inden rimelig frist - Dansk sag
98. Narkotika - Små kvanta - Fundne penge - Beviser - Strafudmåling
99. Menneskerettigheder - Retten til privatliv - Aflytning af telefon? - Ytringsfrihed - Vidnefritagelse for journalister - Hollandsk sag
100. Våben - Forsøg på køb fra PET-agent - Agenter - Udvisning, betinget og frifindelse
101. Menneskerettigheder - Tortur - Afsoning under torturlignende forhold - Psykisk syg - Fransk sag

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Narkotika - Udvisning - EU-borger

Lov om euforiserende stoffer § 3, udlændingelovens § 2 og § 24 b

Tysk statsborger, der opholdt sig her som turist, dømt for at have solgt 0,14 g kokain. I byretten udvist betinget. I landsretten anså man handlingen som en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse, og gjorde udvisningen ubetinget.

ØL 4. afd. nr. S-2099-12, 29/10 2012

T på 36 år og tysk statsborger var under en tilståelsessag tiltalt for på Vesterbro at have solgt 0,14 g kokain for 150 kr. i november 2011.

Der var påstand om udvisning, mod hvilken T protesterede.

Byretten udmålte straffen til fængsel i 10 dage og tilføjede:

"Henset til, at der efter det foreliggende er tale om et mindre, enkeltstående tilfælde af handel på en særlig baggrund og til, at tiltalte er tysk statsborger med fast bopæl i Tyskland, findes udvisning med indrejseforbud i 6 år at være en uforholdsmæssig sanktion og efter rettens opfattelse i strid med reglerne om EU-statsborgeres fri bevægelighed indenfor unionen, og retten finder derfor, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2. Tiltalte udvises derfor alene betinget, jf. udlændingelovens § 24 b, stk. 1."

Anklagemyndigheden ankede med påstand om, at T blev udvist ubetinget, subsidiært at dommens bestemmelse om betinget udvisning udgik.

Forsvareren påstod frifindelse for dommens bestemmelse om betinget udvisning.

T gav ikke møde i landsretten, der udtalte:

"Det fremgår af sagen, at tiltalte kom til Danmark den 10. november 2011 som turist, og at han blev anholdt den 14. november 2011. Det fremgår af retsbogen for afdelingen for grundlovsforhør m.m., at han havde modtaget salgskuglen med kokain lige forinden overdragelsen af en person, som tiltalte kender, og som stammer fra Gambia. Endvidere har tiltalte i et retsmøde den 7. december 2011 oplyst, at han havde 850 kr., men skulle bruge flere penge til hjemrejse til Tyskland. Han fik kokainen af en person, som sagde, at han kunne sælge det for 150,- kr. og beholde pengene.

Tiltalte er EU-statsborger, hvorfor udvisning skal være foreneligt med artikel 33, sammenholdt med artiklerne 27 og 28, i direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (opholdsdirektivet), jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 3.

Tiltalte har efter kort tids ophold som turist foretaget et professionelt udført salg af et særligt farligt stof i et område, hvor der erfaringsmæssigt foregår salg under anvendelse af den fremgangsmåde, som tiltalte anvendte. På denne baggrund finder retten, at tiltaltes kriminalitet er af en sådan karakter, at den udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse.

Da tiltalte ikke har nogen tilknytning til Danmark, kan udvisning med indrejseforbud i 6 år ikke anses for stridende mod proportionalitetsprincippet i direktivets artikel 27, stk. 2, 1. led, sammenholdt med artikel 28, stk. 1.

Bestemmelsen om udvisning ændres derfor således, at udvisningen sker i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 3, gældende i 6 år."

Forsvareren tilføjer:

"Under sagens behandling i byretten, hvor sagen blev afgjort 7. dec. 2011, protesterede jeg ikke mod, at der skete betinget udvisning.

Ved lov nr. 569 af 18/6 2012 blev udlændingeloven imidlertid ændret, således at bestemmelsen i § 24 b, stk. 1 ikke (længere) gælder, hvis udlændingen er omfattet af § 2 (EU-reglerne). Det er baggrunden for såvel Anklagemyndighedens som min påstand om, at der ikke kunne blive tale om betinget udvisning. Nu stod valget enten mellem ubetinget udvisning med et 6-årigt indrejseforbud eller frifindelse for udvisningspåstanden.

Tiltalte gav ikke møde under ankesagens behandling. Der var problemer med forkyndelsen på den af ham opgivne adresse i Tyskland, og vi havde ikke fået nogen ny adresse.

Da ej heller jeg har kunnet komme i kontakt med klienten under ankesagen, har jeg ikke set mig befuldmægtiget til at søge Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at få sagen for Højesteret."

Redaktøren tilføjer, at der i Rigsadvokaten Informerer Nr. 4/2012 fra 29/6 2012 er redegjort for de ændrede regler om udvisning og betinget udvisning. Redegørelsen kan findes på Rigsadvokatens hjemmeside og er bilagt ændringsloven med forarbejder.

Narkotika - Behandlingsdom - Udvisning betinget

Lov om euforiserende stoffer § 3, udlændingelovens § 24 b

Herboende pakistaner med ophold siden 1989 og 4 herboende børn ud over berigelseskriminalitet for 2. gang dømt for lov om euforiserende stoffer. Omfattet af straffelovens § 16. Behandlingsdom og betinget udvisning.

Retten på Frederiksberg nr. 1-3029/2012, 31/10 2012

T på 44 år og pakistansk statsborger var tiltalt for tyveri af en pung med diverse kort samt en række bedragerier og dokumentfalsk til et samlet beløb af fuldbyrdet 19.700 kr. og forsøg 8.500 kr. i maj 2011, samt i forhold 7:

". . . ved den 20. januar 2012 ud for Lille Istedgade 2, København V, at have været i besiddelse af 1,66 gram kokain, fordelt i 15 salgskugler, 36 stk. metadon-tabletter, 50 stk. morfin-tabletter, 1 stk. flunipam-tablet og 7 stk. rivotril-tabletter, alt med henblik på videresalg."

T påstod frifindelse i de første 6 forhold. Han erkendte besiddelse i forhold 7, men ikke med henblik på videresalg. Han påstod frifindelse for betinget udvisning, jfr. udlændingelovens § 24 b.

Det fremgik af en psykiatrisk erklæring fra en overlæge, at T kom til Danmark i 1989 og efter skilsmisse i 2004 røg ud i et blandingsmisbrug, der gav syns- og hørehallucinationer samt vrangforestillinger, der havde ført til indlæggelse forud for den påsigtede kriminalitet. Som lidende af en paranoid psykose var T omfattet af straffelovens § 16, og der blev anbefalet dom til psykiatrisk behandling.

Det fremgik i øvrigt, at T havde 4 herboende børn på 22, 20, 18 og 9 år, som han havde kontakt til.

T havde tidligere domme, senest 2007 for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer - behandlingsdom.

T blev frifundet for tyveri, men dømt for hæleri i forhold 1 og dømt i forhold 2 - 6 for dokumentfalsk og bedrageri.

Efter et politividnes forklaring lagde retten til grund, at T i forhold 7 var i besiddelse af stoffer og tilføjede:

"Henset til mængden af stoffer, og idet det ved vidnets forklaring lægges til grund, at både kokainen og pillerne var pakket i små portioner, findes det bevist, at tiltalte var i besiddelse af stofferne med henblik på videresalg. Tiltalte er derfor skyldig i overensstemmelse med tiltalen."

T blev henført til § 16 og idømt behandlingsdom med frist i 5 år, jfr. § 68. Retten bemærkede videre:

"Da tiltalte i forhold 7 er fundet skyldig i besiddelse af stofferne med henblik på videresalg, og da tiltalte er tidligere straffet for lignende kriminalitet, findes betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 4 opfyldt. Da udvisning af tiltalte vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, udvises tiltalte betinget i overensstemmelse med den af anklagemyndighedens nedlagte påstand, jf. udlændingelovens § 24 b."

Prøvetiden herfor blev sat til 2 år.

Landsforeningens Meddelelse 94/2012

Udlændingeloven - Udvisning undladt - Strafbortfald - Menneskehandel

Udlændingelovens § 26a og § 59, straffelovens § 83 og § 174

Afrikansk kvinde, der havde været udsat for menneskehandel, fik strafbortfald for ulovligt ophold og arbejde samt personel falsk ved brug af en andens papirer.

ØL 22. afd. nr. S-2102-12, 31/10 2012

K på 27 år fra Togo var tiltalt for gennem 8 måneder at have opholdt sig ulovligt i Danmark og ved under en andens navn i samme periode at have udført rengøringsarbejde uden arbejdstilladelse, jfr. udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, og stk. 2, jfr. stk. 3, og ved i marts 2012 at have fremvist gult sundhedskort og kopi af arbejdstilladelse i en andens navn, jfr. straffelovens § 174.

Der var påstand om fængselsstraf og udvisning.

K, der ikke var tidligere straffet, erkendte sig skyldig og blev straffet i byretten med fængsel i 10 dage og udvisning. Hun havde ved domsafsigelsen siddet varetægtsfængslet i en måned.

K ankede (med ny forsvarer) med endelig påstand om strafbortfald og frifindelse for udvisning. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Resten er delvis citat fra landsrettens dom:

"Det fremgår af sagen, at tiltalte efter byrettens dom har forklaret, at hun var blevet tvunget til prostitution, og at hun er offer for menneskehandel.

Udlændingestyrelsen har i udtalelse af 26. oktober 2012 om udvisningsspørgsmålet blandt andet udtalt:

"Opholdsgrundlag og længde

K har søgt om asyl i Danmark. Det er endnu ikke besluttet, om asylsagen skal behandles i Danmark. K har ret til at blive i Danmark under sagens behandling (procesuelt ophold). Der er således ikke tale om et lovligt ophold i udvisningsbestemmelsernes forstand.

Udvisningshjemmelen

Udlændingestyrelsen er af den opfattelse, at opholdets karakter fører til, at betingelserne for en eventuel udvisning skal søges i udlændingelovens § 24, nr. 2.

Efter udlændingelovens § 24, nr. 2, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, udvises, hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 26, stk. 2

- - -

Udtalelse om udvisningsspørgsmålet

Det bemærkes indledningsvis, at det følger af bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 2, at en udlænding **skal** udvises efter §§ 22 - 24, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Efter udlændingelovens § 26a, skal der ved afgørelsen om udvisning tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, der kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og dette forhold taler mod udvisning.

Såfremt retten finder, at K er offer for menneskehandel og de omstændigheder, der kan begrunde udvisningen er en følge heraf, kan Udlændingestyrelsen *ikke* tiltræde anklagemyndighedens påstand om udvisningsspørgsmålet.

Finder retten ikke, at pågældende er offer for menneskehandel eller at omstændighederne, der kan begrunde udvisningen er en følge af at pågældende er offer for menneskehandel, kan Udlændingestyrelsen på baggrund af anklagemyndighedens oplysninger om kriminalitetens karakter, og om at den pågældende er idømt frihedsstraf af fængsel i 10 dages varighed, sammenholdt med de i udlændingelovens § 26, stk. 2 nævnte hensyn, tiltræde anklagemyndighedens indstilling om udvisningsspørgsmålet."

K afgav en længere forklaring om sin opvækst i henholdsvis Togo og Ghana - i sidstnævnte land havde hun arbejdet som hushjælp. En kvinde tilbød at hjælpe hende til Europa, hvor hun skulle passe ældre mennesker i Italien. Hun skulle betale 30.000 €. Hun vidste ikke, hvor meget det var. I stedet kom hun til at arbejde som prostitueret, men tjente ikke nok til at tilbagebetale 1.000 € månedligt og blev slået af kvinden og hendes mandlige hjælper. Kvinden sagde, at hun skulle rejse til Danmark med den mandlige hjælper og arbejde som prostitueret her.

Hun mødte her en anden kvinde, der lånte hende papirer til at arbejde som rengøringsassistent mod halvdelen af, hvad hun tjente. Da hun blev anholdt, fortalte hun ikke, at hun var offer for menneskehandel. Hun havde nu søgt om asyl.

"Landsrettens begrundelse og resultat

Efter de foreliggende oplysninger må det lægges til grund, at tiltalte har været udsat for menneskehandel. Det må endvidere lægges til grund, at anklagemyndigheden, såfremt anklagemyndigheden havde været bekendt med, at tiltalte havde været offer for menneskehandel, ville have meddelt tiltalefrafald i sagen, jf. herved Rigsadvokatens retningslinjer af 30. maj 2012 om tiltalefrafald til ofre for menneskehandel m.v.

Da tiltaltes overtrædelser af udlændingelovens § 59 og straffelovens § 174 skyldes og har nær sammenhæng med, at tiltalte har været offer for menneskehandel, findes straf at burde bortfalde, jf. straffelovens § 83.

Landsretten finder, at der er en sådan sammenhæng mellem de strafbare forhold og den omstændighed, at tiltalte må anses for at have været udsat for menneskehandel, at dette taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26 a, hvorfor tiltalte frifindes for anklagemyndighedens påstand om udvisning.

Byrettens bestemmelse om konfiskation stadfæstes."

- 00000 -

Der henvises til Lf.Medd. 66/2012. En Rigsadvokatmeddelelse lader tilsyneladende vente på sig.

Landsforeningens Meddelelse 95/2012

Erstatning - Egen skyld - Forhøjet takst - Udtalelser til pressen om skyldspørgsmål

RPL § 1016 a og § 1018 a

Fængselsfunktionær, der blev varetægtsfængslet, men siden frifundet for bestikkelse, fik ud over takstmæssig erstatning et beløb på 11.200 kr. som følge af politiets udtalelser til pressen om skyldspørgsmålet, samt at sagen først blev afgjort efter næsten 1½ år.

Københavns Byret SS 4-14745/2011, 2/11 2012

En ledende funktionær i et arresthus E fremsatte krav på erstatning som følge af, at han blev anholdt i juni 2009 på sin arbejdsplads og frihedsberøvet i 20 dage som sigtet for overtrædelse af straffelovens § 144 og § 155, 2. pkt., hvilke sigtelser han blev frifundet for ved dom i november 2010.

Ud over takstmæssig erstatning på 18.800 kr. påstod han godtgørelse for tort med 150.000 kr. og løntab med 150.000 kr.

Statsadvokaten og Rigsadvokaten ville kun anerkende den takstmæssige erstatning, men fandt hverken anledning til at anerkende løntab eller yderligere torterstatning.

Det var oplyst, at E's lønudbetaling blev stoppet efter varetægtsfængslingen, og at han blev suspenderet efter løsladelse, hvorfor han kun oppebar 2/3 løn. Han blev afskediget i juni 2011 med henvisning til, at han havde overtrådt tjenestemandenslovens § 10 ved at have overtrådt cirkulære om Kriminalforsorgens medarbejderes private forbindelser til ansatte og klienter § 2 og § 3, og dermed udvist en adfærd, der betog ham den tillid og agtelse, som hans stilling som leder krævede.

Det var videre oplyst, at retten ikke imødekom begæringen om dobbelt lukkede døre i grundlovsforhør. Først efter at sigtelsen var oplæst, traf retten kendelse om dørlukning og nedlagde navneforbud.

Varetægtsfængslingen af E fik pressens bevågenhed. Der var under sagen fremlagt en enkelt artikel fra Ekstra Bladets netavis, men parterne var enige om, at fængslingen havde været omtalt i landsdækkende medier, herunder i aviser, TV og på internettet. Den efterfølgende straffesag blev også omtalt i landsdækkende medier.

Af den fremlagte artikel, der blev publiceret, mens grundlovsforhøret foregik, fremgik følgende udtalelse fra vicepolitiinspektør S: "Vi har efterforsket ham og rockerne i et stykke tid og besluttede os for at slå til her til morgen. Vi ved, at han har ladet dem beholde mobiltelefonerne, men vi ved endnu ikke, om han også har smuglet dem ind til de indsatte."

E udtalte sig ikke på noget tidspunkt til pressen.

E forklarede bl.a., at han var blevet afhentet på sin arbejdsplads og ført ud af fængslet i uniform af to betjente, der holdt ham i armene. Da han blev ført ind i Dommervagten, var han iført håndjern. Efter løsladelsen gik hans ægteskab i stykker.

Det var svært for ham at finde andet arbejde. Alle steder sagde de, at de ville vende tilbage, når straffesagen var afgjort. Det havde imidlertid lange udsigter. Han blev "holdt inde i sagen", idet man ville have tre rockere dømt. Han havde i dag fast beskæftigelse som lagermedarbejder.

"Parternes anbringender

Rigsadvokaten har gjort gældende, at betingelserne for at tilkende erstatning efter retsplejelovens § 1018 a, stk. 1, er opfyldt, og at erstatningens størrelse skal fastsættes takstmæssigt i overensstemmelse med Rigsadvokatens Meddelelse 1/2009. Der foreligger ikke sådanne ganske særlige omstændigheder, at der er grundlag for at fravige taksterne. Anholdelsen af E foregik ikke på en sådan måde, at der er grundlag for at fravige taksterne.

Straffesagen blev fremmet med den fornødne hastighed, og det samlede forløb med frihedsberøvelsen og sigtelsen var ikke ekstraordinært belastende for E. Det forhold, at sagen blev omtalt i medierne, udgjorde heller ikke en sådan ganske særlig omstændighed, at der er grundlag for at forhøje erstatningen efter retsplejelovens § 1018 a, stk. 1. Den mediemæssige omtale skete ikke på politiets eller anklagemyndighedens initiativ, og politiets eller anklagemyndighedens rolle i forbindelse med mediernes omtale har ikke i øvrigt haft en sådan karakter, at der er grundlag for at fravige de almindelige takster. E er heller ikke berettiget til erstatning for løntab, idet afskedigelsen af E ikke var begrundet i frihedsberøvelsen, men derimod var begrundet i, at E havde handlet i strid med tjenestemandslovens § 10.

E har gjort gældende, at der er grundlag for at fravige de takstmæssige salærer. Anholdelsen af ham var særligt krænkende, idet han blev anholdt på sin arbejdsplads i (... arresthuset ...), og han under hele anholdelsen og grundlovsforhøret var iført sin uniform. Den omtale i medierne, der opstod som følge af anholdelsen, og de udtalelser fra politiet, der i den forbindelse blev refereret i blandt andet Ekstra Bladets netavis, var ligeledes særligt krænkende for ham. Han har som følge af sigtelsen været afskåret fra at søge andre stillinger. Frihedsberøvelsen og det efterfølgende forløb frem til straffesagen, der først blev afgjort næsten 1½ år efter anholdelsen, har også haft store negative følger for hans ægteskab og hans psykiske velvære. Han er derfor berettiget til erstatning for tort ud over det takstmæssigt tilkendte. Han er ligeledes berettiget til erstatning for det løntab, han havde som følge af, at han mistede sin stilling ved Kriminalforsorgen.

Rettenns begrundelse og afgørelse.

Det er i Højesterets dom af 24. marts 1997 (UfR 1997, s. 776) om godtgørelse for uberettiget frihedsberøvelse fastslået, at den samlede godtgørelse efter retsplejelovens § 1018 a, stk. 1, for posterne "lidelse, tort, ulempe og forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold" skal ydes i overensstemmelse med de administrativt fastsatte, årligt regulerede takster, medmindre ganske særlige forhold kan begrunde en fravigelse.

Der er ydet E en takstmæssig godtgørelse på 18.800 kr.

Sagen blev i forbindelse med grundlovsforhøret samt under den efterfølgende straffesag omtalt i landsdækkende medier. I forbindelse med mediedækningen refereredes i Ekstra Bladets netavis en udtalelse fra vicepolitiinspektør S, hvorefter han bl.a. udtalte, at "Vi ved, at han har ladet dem beholde mobiltelefonerne (...)", hvilken udtalelse sammenholdt med sigtelsen må anses for en udtalelse til offentligheden om skyldspørgsmålet i strid med retsplejelovens § 1016 a.

Retten finder på den baggrund, at der er grundlag for at forhøje den tilkendte erstatning.

Under hensyntagen til, at der ikke under sagen er fremlagt yderligere oplysninger om den omtale, sagen fik i pressen, og det derfor henstår i det uvisse, hvilken betydning vicepolitiinspektør S's udtalelse i øvrigt havde for mediedækningen, samt under hensyntagen til frihedsberøvelsens varighed, at sagen først blev afgjort efter næsten 1½ år samt sagens omstændigheder i øvrigt, findes erstatningen passende at kunne fastsættes skønsmæssigt til 30.000 kr.

Det bemærkes, at ved vurderingen af sagens øvrige omstændigheder findes anholdelsen og den efterfølgende fremstilling i grundlovsvagten ikke at være sket på en sådan måde, at det kan begrunde en forhøjelse af erstatningen, ligesom det, som sagen er oplyst, heller ikke kan lægges til grund, at E's efterfølgende problemer med at få ansættelse som sikkerhedsvagt alene skyldtes sigtelsen, som han efterfølgende blev frikendt for.

E blev den 27. juni 2011 afskediget under henvisning til, at hans adfærd havde været uforenelig med stillingen som (...leder) i Kriminalforsorgen. E har således selv ved sin adfærd givet anledning til suspensionen og afskedigelsen, og han er derfor ikke berettiget til særskilt erstatning for sit løntab i suspensionsperioden.

Thi kendes for ret:

Der tillægges erstatningssøgende E yderligere 11.200 kr. i erstatning. Beløbet tillægges procesrente fra den 19. februar 2011.

Statskassen betaler sagens omkostninger."

Landsforeningens Meddelelse 96/2012

Skatteunddragelse - Momsunddragelse - Forsæt - Frifindelse

Skattekontrollovens § 13 og § 16, momslovens § 81

T's afdøde bror var den, der havde stået for det regnskabsmæssige i et konkursramt firma. Efter konkursen fortsatte brødrene driften uden at foretage anmeldelse over for Told & Skat. Der gik 5 år, før SKAT opdagede, at der var noget galt. T frifundet på grund af manglende forsæt.

Københavns Byret SS 1-18003/2012, 22/10 2012

T på 68 år var tiltalt efter momslovens § 81 med en række underliggende bestemmelser for som gartner at have drevet virksomhed fra 2004 til ultimo 2008 uden at anmelde virksomheden som afgiftspligtig og have udstedt fakturaer med moms, hvorved statskassen blev unddraget moms for kr. 215.364.

I forhold 2 skattekontrollovens § 16, stk. 3, jfr. stk. 1, og § 13, stk. 1, ved med forsæt til skatteunddragelse for 2006 og 2008 efter modtagelse af årsopgørelsen at have undladt at underrette SKAT om, at indkomstansættelserne var for lave, og for 2007 at have afgivet urigtige oplysninger, idet der ikke i den indsendte selvangivelse blev selvangivet resultatet af selvstændig virksomhed, alt hvorved statskassen blev und-

draget indkomstskat med henholdsvis kr. 12.743, kr. 65.710 og kr. 49.386 - i alt kr. 127.840.

Forhold 3 omhandlede et afledet forhold om unddragelse af arbejdsmarkedsbidrag for de pågældende år med kr. 35.338.

Der var påstand om fængselsstraf og tillægsbøde på kr. 378.000.

T, der var ustraffet, påstod frifindelse. Han forklarede bl.a., at han og broderen B overtog faderens virksomhed ved dennes død i 1972. T arbejdede med jorden og produktion af planter. Broderen stod for salget, kontakten til kunderne og alt papirarbejdet. Efter at virksomheden gik konkurs, fortsatte han og broderen med at drive virksomhed.

Han vidste ikke, om dette foregik i et nyt selskab - den slags overlod han til B, som altid havde ordnet papirerne. Han regnede med, at det hele foregik efter reglerne. Han vidste ikke, om han gik personligt konkurs, da virksomheden gik konkurs. Han vidste ikke, om virksomheden skiftede navn eller fik nyt CVR-nr. i forbindelse med konkursen. Han fortsatte bare det arbejde, han altid havde udført.

T fik aldrig rigtig udbetalt løn for sit arbejde. B betalte alle hans regninger, og han fik kun udbetalt "lommepenge" til mad og daglige fornødenheder. Hvis han skulle have f.eks. et par nye bukser, gik han til B og bad om penge til det, og så fik han nogle penge. Sådan foregik det både før og efter konkursen. Han havde et meget beskedent forbrug. Konkursen var vist endnu ikke afsluttet. Han levede af folkepension.

To vidner bekræftede, at det var broderen, der styrede økonomien.

"Retten begrundelse og afgørelse.

Ad forhold 1-3:

Retten lægger efter forklaringen afgivet af tiltalte og vidnerne V_1 og V_2 til grund, at arbejdsfordelingen mellem tiltalte og dennes bror i hele den periode, de drev virksomhed sammen, var således, at tiltalte anvendte sin fulde arbejdskraft på produktionen af planterne, mens broderen forestod salget og regnskabsførelsen mv. Det lægges videre til grund, at tiltalte både før og efter virksomhedens konkurs blev aflønnet ved, at hans bror betalte hans regninger, og at han ellers alene modtog beskedne beløb til almindelige daglige fornødenheder.

Retten finder det ikke ved den stedfundne bevisførelse godtgjort, at tiltalte var vidende om de i anklageskriftet nævnte forhold, og der findes under de foreliggende om-

stændigheder heller ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at hans undladelse af at kontrollere broderens regnskabsførelse mv. kan tilregnes ham som forsætlig.

Herefter frifindes tiltalte for den rejste tiltale."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"Gartneriet (et interessentskab) og de to brødre blev erklæret konkurs i 2003. Efter konkursen indgik brødrene en 10-årig forpagtningsaftale med kommunen, som ejer jorden. De fortsatte således driften, men på det gamle CVR-nr., og uden at foretage anmeldelse overfor Told & Skat. Først i 2008 fandt SKAT ud af at der var noget galt. På det tidspunkt havde de således drevet virksomheden i 5 år uden at indsende én eneste anmeldelse til toldvæsnet, og uden at opgive noget beløb til SKAT. Den ene bror døde i 2010."

Forsvareren henviser til U 1984.643 V. Sagen er ikke anket.

Landsforeningens Meddelelse 97/2012

Menneskerettigheder - Varetægtsfængsling - Retten til dom inden rimelig frist - Dansk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 5, stk. 3, retsplejelovens § 768 a

En på gerningstidspunktet dansk 15-årig dreng klagede over ca. 15 måneders varetægtsfængsling, inden han fik 8 års fængsel i første instans for voldtægt og drab. Der forelå imidlertid ikke en krænkelse af art. 5.

JM mod Danmark app. no. 34421/09, 13/11 2012

Klageren JM, en dengang 15-årig dreng, blev anholdt og varetægtsfængslet i september 2007, sigtet for voldtægt og drab af en 85-årig kvinde. Han blev overført til surrogat den følgende uge og blev dømt i januar 2009 efter at have gennemgået to mentalundersøgelser, der blev forelagt Retslægerådet m.v. Undervejs blev afgørelsen om fortsat varetægtsfængsling flere gange kæret, men der blev ikke givet tilladelse til forelæggelse for Højesteret.

Byretten idømte JM 8 års fængsel. Den langvarige varetægt kunne ikke føre til en kortere straf.

Vestre Landsret stadfæstede dommen den 4/6 2009, uagtet at JM kun var 15 år, da gerningen blev begået.

JM søgte ikke om tredieinstansbevilling med hensyn til strafudmålingen, men klagede samme måned over længden af varetægtsfængslingen til Menneskerettighedsdomstolen.

Fra præmis 30 gennemgås de nationale regler, herunder retsplejelovens § 768 a og forarbejderne hertil, reglerne om mentalundersøgelse og Retslægerådets rolle. Sagen havde også været forelagt Samrådet for Udviklingshæmmede.

Fra præmis 44 gennemgås parternes anbringender. Regeringen fandt, at frihedsberøvelsen lå inden for rammerne af retsplejelovens § 768 a, henset til sigtelsernes grovhed, og at det på grund af JM's unge alder havde været nødvendigt at få afklaret, hvilken sanktion, der var mest hensigtsmæssig, da JM var på grænsen mellem straffelovens § 16 og § 69.

Menneskerettighedsdomstolens præmisser er gengivet fra præmis 54. Efter gennemgang af tidligere sager fandt domstolen ikke, at der forelå en krænkelse. JM var blevet underkastet to mentalundersøgelser, der var blevet forelagt de to ovennævnte myndigheder. Der var ikke "døde" perioder undervejs.

Der havde været regelmæssige efterprøvninger af betingelserne for fortsat fængsling, herunder henset til JM's unge alder.

Der forelå derfor ingen krænkelse af art. 5, stk. 3.

- oo0oo -

Dommen foreligger på 19 sider i engelsk version og er énstemmig. Den danske dom findes ikke trykt i Ugeskriftet eller TfK.

Landsforeningens Meddelelse 98/2012

Narkotika - Små kvanta - Fundne penge - Beviser - Strafudmåling

Lov om euforiserende stoffer § 3

*I Lf.Medd. 91/2012 er gengivet en række nyere byretsafgørelser. Også i nedennævnte afgørelser er der eksempler på, at domstolene ikke altid følger politiets påstand om, at **alle** de fundne penge hos tiltalte stammer fra tidligere salg af narkotika, således dom nr. 5, ligesom man i dom nr. 7 og 8 ikke var enig i politiets omregning.*

1) Københavns Byret SS 4-25348/2012, 27/9 2012

A på 22 år og fransk statsborger under tilståelsessag tiltalt for salg af 0,15 g kokain for 200 kr. i september 2012.

A, der var ustraffet, protesterede ikke mod udvisningspåstanden. Resultatet blev 14 dage og udvisning.

2) Københavns Byret SS 4-25347/2012, 2/10 2012

A på 31 år og fra Guinea Bissau, men med ophold i Portugal, var tiltalt for i september 2012 at have solgt ikke under 0,7 g kokain svarende til 700 kr., som han havde på sig under anholdelsen i forhold 2, hvor han var tiltalt for salg af en enkelt salgskugle på 0,1 g kokain i Istedgade-kvarteret.

A nægtede sig skyldig og påstod frifindelse for udvisningen. Han var ustraffet.

3 politiassistenter afgav forklaring, og A blev dømt efter anklageskriftet. Straffen blev fastsat til fængsel i 30 dage.

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at tiltalte ikke tidligere er straffet for narkotikakriminalitet, samt på antallet af handler."

Der skete udvisning.

3) Københavns Byret SS 4-25345/2012, 2/10 2012

A fra Gambia var tiltalt for salg af en enkelt salgskugle på 0,10 g kokain for 100 kr. i september 2012 i Istedgade-kvarteret.

A erkendte sig skyldig og protesterede ikke mod udvisningspåstanden. Han havde spansk opholdstilladelse og havde opholdt sig i Danmark i 2 måneder. Han var ustraffet.

Straffen blev fastsat til fængsel i 10 dage, og der skete udvisning.

4) Københavns Byret SS 4-25498/2012, 9/10 2012

A på 36 år fra Gambia og med ophold i Sandholmlejren var tiltalt for forud for anholdelsen i september 2012 at have solgt ikke under 0,91 g kokain for 1.350 kr. og for at have solgt 0,09 g kokain for 150 kr. i Istedgade-kvarteret.

A, der var ustraffet, nægtede sig skyldig og protesterede mod udvisningspåstanden.

Retten dømte for salgskuglen efter 3 betjentes forklaringer og tilføjede:

"Henset hertil, samt til at tiltalte ved anholdelsen var i besiddelse af 1.350 kr. i kontanter, som tiltalte havde gemt i sin ene strømpe, og som tiltalte har forklaret, at han havde sparet op ved at samle flasker, hvilken forklaring tilsidesættes som utroværdig og upålidelig, finder retten det endvidere ubetænkeligt at lægge til grund, at kontanterne var indtjent ved lignende salg af små mængder særligt farlige stoffer."

Straffen blev fastsat til fængsel i 60 dage.

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på antallet af handler. Retten bemærker hertil, at tiltalte ved anholdelsen var i besiddelse af i alt 1.500 kr., hvilket set i forhold til salget til M svarer til 10 handler og en samlet mængde kokain på 0,9 gram."

Der skete udvisning

5) Københavns Byret SS 1-27764/2012, 6/11 2012

A på 33 år og fra Gambia var tiltalt for salg af ikke under 4,8 g kokain svarende til 3.350 kr. fundet ved anholdelsen samt i Istedgade-kvarteret at have solgt 0,43 g kokain fordelt på 3 kugler for 300 kr.

A, der var ustraffet, nægtede forudgående salg, men erkendte salg af de 3 kugler. Han påstod frifindelse for udvisningspåstanden.

Retten bemærkede:

"Efter oplysningerne om tiltaltes økonomiske forhold, hvorefter han ikke har arbejde, men lever af økonomisk tilskud fra Spanien, sammenholdt med, at han lagde pengene fra salget i forhold 2 i tegnebogen og endelig til, at han lavede synkebevægelser ved anholdelsen, findes han skyldig tillige i forhold 1.

På baggrund af, at tiltalte ikke var i besiddelse af andre penge ved anholdelsen, findes 500 kr. ikke at hidrøre fra salg af narkotika.

Herefter findes han skyldig i salg af kokain for i alt 150 kr., og i salg af ikke under 4 gram."

Straffen blev fastsat til fængsel i 60 dage, og der skete udvisning.

6) Københavns Byret SS 1-10691/2012, 2/11 2012

A på 42 år og herboende somalier var tiltalt for besiddelse af 2,32 g kokain fordelt på 9 kugler i marts 2012 i Istedgade-kvarteret.

Han var gentagne gange straffet, bl.a.:

2010 for bl.a. berigelseskriminalitet og lov om euf. med betinget fængsel i 4 mdr.

2010 for § 245-vold med fængsel i 1 år og 3 mdr. Den betingede dom blev stående, løsladt med en reststraf på 134 dage.

2011 for lov om euf. (hash) med fængsel i 14 dage.

Der var påstand om fængselsstraf, men ikke udvisning. A nægtede sig skyldig. Besiddelsen af stoffet var til eget brug. Han havde købt til hele måneden, men havde ikke noget fast dagligt forbrug. Han fik udbetalt kontanthjælp. Han havde hilst på en mand lige før politiets ankomst, men ikke solgt noget til den pågældende.

En politimand afgav forklaring (se præmisserne nedenfor).

"Rettenns begrundelse og afgørelse.

Tiltalte har erkendt, at han havde kokainen på sig i sin inderlomme, men har forklaret, at stoffet var til eget forbrug. Han har i retten først forklaret, at han ikke var i kontakt med nogen, da han sad på trappen til Mændenes Hjem, men foreholdt vidnets forklaring om, at han var i fysisk kontakt med en anden mand på stedet, har tiltalte efterfølgende forklaret, at det er rigtigt, at han var i kontakt med en bekendt på stedet, men at han ikke har solgt kokain til ham.

Vidnet har afgivet en troværdig og detaljeret forklaring om sine observationer af tiltalte og den anden mand på stedet, som retten finder at kunne lægge til grund. Under visitationen af tiltalte efterfølgende på politistationen blev tiltalte fundet i besiddelse af 8 små pakker med i alt 0,86 gram kokain og en større pakke med 1,46 gram. Pakkerne blev fundet i den jakkeinderlomme, som vidnet havde set tiltalte stikke sin hånd ned i, inden tiltalte gav den anden mand hånden, hvorefter denne straks forlod stedet, da han fik øje på patruljevognen. På denne baggrund og henset til det i øvrigt oplyste, findes tiltalte skyldig i den rejste tiltale, dog således at det lægges til grund, at en del af kokainen var til tiltaltes eget brug.

Straffen fastsættes til fængsel i 4 måneder, jf. lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 2, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, jf. bilag 1, liste B, nr. 43.

Retten har ved strafudmålingen blandt andet lagt vægt på mængden og karakteren af stoffet, og at tiltalte gentagne gange er straffet for besiddelse af euforiserende stoffer, herunder kokain med henblik på videreoverdragelse.

Da dommen af 29. september 2010 ikke angår ligeartet kriminalitet, har retten ikke fundet grundlag for at udløse reststraffen ved prøveløsladelsen den 25. maj 2011, hvorfor det har sit forblivende hermed, jf. straffelovens § 40, stk. 1, jf. § 61, stk. 2."

7) Københavns Byret SS 4-28885/2012, 13/11 2012

Marokkaneren A på 27 år var tiltalt for salg af 1,8 g kokain svarende til 900 kr., som han ved anholdelsen i oktober 2012 var fundet i besiddelse af i forhold 2, der drejede sig om besiddelse af 0,45 g kokain fordelt på 4 kugler med henblik på videresalg i Istedgade-kvarteret.

A, der var ustraffet, erkendte kun besiddelse til eget og en venindes brug i forhold 2.

Han protesterede mod udvisning. Han var kommet hertil som asylsøgende i august 2012. Han tog stoffer i weekenden, men betragtede ikke sig selv som misbruger.

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Forhold 1 og 2

Ved vidnerne politiassistent B og politiassistent C's forklaringer samt kosterrapporten er det bevist, at tiltalte den 26. oktober 2012 ca. kl. 23.40 i krydset Istedgade/Abel Cathrines Gade på Vesterbro i København solgte små mængder særligt farlige stoffer til flere købere, og at tiltaltes besiddelse af 0,45 gram kokain fordelt på 4 salgskugler var med henblik på videresalg.

Henset til den måde salget foregik på, samt henset til at tiltaltes forklaring om, at de kontanter, han var i besiddelse af på tidspunktet for anholdelsen, delvis var nogle han opbevarede for en ven, må tilsidesættes som utroværdig, finder retten det endvidere ubetænkeligt at lægge til grund, at kontanterne hidrørte fra lignende salg af små mængder særligt farlige stoffer.

Efter det oplyste om prisen på en salgskugle kokain finder retten ikke at kunne lægge til grund, at 900 kr. svarer til at have solgt 1,8 gram kokain.

Tiltalte findes herefter skyldig i forhold 1, dog således at tiltalte alene findes skyldig i at have solgt en mindre mængde kokain end 1,8 gram, og skyldig i forhold 2."

Straffen blev udmålt til 60 dage, og der skete udvisning.

8) Københavns Byret SS 4-28886/2012, 13/11 2012

A på 40 og B på 39 år, begge fra Algeriet og asylsøgende, var tiltalt for følgende 3 forhold fra oktober 2012 i Istedgade-kvarteret.

I forening at have solgt 2,7 g kokain svarende til 1.350 kr., som de blev fundet i besiddelse af ved anholdelsen.

Salg af 0,05 g kokain for et ukendt beløb til en navngiven køber.

Besiddelse af yderligere 0,24 g kokain med henblik på videresalg.

Ingen af dem var tidligere straffet.

A erkendte alene besiddelsen af de 0,24 g kokain til eget forbrug. B påstod frifindelse i det hele. De protesterede begge mod udvisning.

A forklarede bl.a., at de fundne penge hidrørte fra Sandholmlejren, dels lommepege, dels fra salg af cigaretter. Han var weekendbruger af kokain og havde købt 2 kugler kort før, han blev anholdt.

B forklarede bl.a., at han tilfældigt mødte A. Hans penge stammede dels fra lommepege, dels salg af flasker. Han tog ikke stoffer.

4 politiassistenter afgav forklaring om observation af de tiltalte sammen med en tredje person og udveksling af penge og noget småt samt den senere anholdelse af de tiltalte, og hvad de var fundet i besiddelse af.

De tiltalte var iflg. udlændingelovens § 26-afhøring indrejst i henholdsvis august og juli 2012, hvor de søgte asyl. Der var spærrekort på B, der var udeblevet fra asylsamtale.

"Retten's begrundelse og afgørelse.

Forhold 1, 2 og 3

På baggrund af politiassistent C's, politiassistent D's, politiassistent E's og politiassistent F's forklaringer, den dokumenterede konfiskationserklæring samt kosterrapporten lægger retten til grund, at de tiltalte den 26. oktober 2012 ca. kl. 23.25 i området omkring krydset Istedgade/Abel Cathrines Gade på Vesterbro i København i forening og efter forudgående aftale solgte 0,05 gram kokain i en salgskugle til K. Salget fore-

gik på den måde, at tiltalte B opsøgte tilfældige kunder på Istedgade og modtog betalingen for kokainen, hvorefter tiltalte A overdrog salgskuglen indeholdende kokain til køberen.

Henset til den måde salget foregik på, finder retten det ubetænkeligt at lægge til grund, at tiltalte B var bekendt med, at tiltalte A var i besiddelse af yderligere salgskugler indeholdende kokain med henblik på videresalg, og at de tiltalte havde til hensigt i forening at sælge disse.

Henset endvidere til, at forklaringerne om, at de kontante midler, de tiltalte var i besiddelse af ved anholdelsen, udelukkende stammede fra lommepenge modtaget på asylcenteret og salg af cigaretter eller indsamling af flasker, må tilsidesættes som usandsynlige, finder retten at kunne lægge til grund, at ikke blot de kontante midler tiltalte B var i besiddelse af, men også de kontante midler tiltalte A var i besiddelse af, hidrørte fra salget til K samt lignende salg af små mængder særligt farlige stoffer udført af de tiltalte i forening.

Efter det oplyste om prisen for en salgskugle kokain finder retten ikke at kunne lægge til grund, at 1.350 kr. svarer til at have solgt 2,7 gram kokain.

De tiltalte findes herefter skyldige i forhold 1, dog således at de tiltalte alene findes skyldige i at have solgt en mindre mængde end 2,7 gram kokain, samt skyldige i forhold 2 og 3."

Begge blev idømt fængsel i 60 dage.

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på antallet af salgskugler og størrelsen af de kontante midler, de tiltalte var i besiddelse af. Retten har endvidere lagt vægt på den måde, salget blev gennemført på, herunder at salget blev gennemført ved henvendelse til en række tilfældige personer på gaden."

Begge blev ligeledes udvist. Dommen er på 12 sider.

9) Københavns Byret SS 4-28884/2012, 13/11 2012

A, nigerianer på 39 år med opholdstilladelse i Spanien, var tiltalt for salg i oktober 2012 i Istedgade-kvarteret af 0,20 g kokain fordelt på to kugler for 300 kr.

A, der var ustraffet, nægtede sig skyldig og protesterede mod udvisningspåstanden. To politiassistenter afgav forklaring (ikke gengivet i dommen) og på grundlag heraf samt kosterrapport og konfiskationserklæring underskrevet af køberen, fandtes A skyldig, og straffen blev fastsat til 10 dages fængsel, ligesom der skete udvisning.

Retten bemærkede "Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på antallet af handler."

Landsforeningens Meddelelse 99/2012

Menneskerettigheder - Retten til privatliv - Aflytning af telefon? - Ytringsfrihed - Vidnefritagelse for journalister - Hollandsk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 8 og art. 10

Hollandsk sag om journalisters kildebeskyttelse efter at have bragt artikler om lækage i efterretningstjenesten. Krænkelse af EMK art. 8 og art. 10 fastslået.

Telegraaf Media Nederland Landelijke Media BV m.fl. mod Holland, app. 39315/06, 22/11 2012

Klagerne, selskabet bag avisen De Telegraaf samt to journalister, De Haas og Mos, lagde sig ud med de hollandske myndigheder ved i artikler at beskyldte efterretningstjenesten for at lække hemmelige oplysninger i kriminelle kredse.

Politiet pålagde avisen at udlevere de dokumenter, der lå til grund for artiklerne. Klagerne gik til retten og påberåbte sig kildebeskyttelse, men fik ikke medhold, idet retten ikke fandt, at ytringsfriheden efter konventionen ville blive krænket, idet journalisterne ikke aktivt skulle medvirke til efterforskningen af, hvem der var kilden til oplysningerne. I øvrigt gik statens interesser forud.

Højesteret afviste appel.

I samme år, 2006, sagsøgte klagerne staten i anledning af, at de to journalister havde været genstand for telefonaflytninger og observationer. Staten nægtede at be- eller afkræfte de pågældende efterforskningsskridt. Sagen endte i Højesteret, der fastslog, at kildebeskyttelsen ikke var absolut, og at man generelt ikke kunne udelukke særlige efterforskningsskridt.

Samme år blev journalisterne tilsagt som vidner i en straffesag mod tre personer tiltalt for at have lækket materiale fra efterretningstjenesten.

Klagerne nægtede at besvare spørgsmål om deres kilder og blev frihedsberøvet nogle dage, indtil appelinstanten løslod dem med henvisning til kildebeskyttelse. Der var i øvrigt ikke tale om hensyn til statens sikkerhed, idet det var almindelig kendt, at de pågældende dokumenter cirkulerede uden for efterretningstjenesten.

Kun én af de tiltalte blev dømt. Det blev bemærket i dommen, at man ikke havde fundet fingeraftryk på de dokumenter, der var blevet beslaglagt hos klagerne.

Klagerne påberåbte sig EMK art. 8 og art. 10.

Sagen blev indbragt allerede i 2006. I en delafgørelse i 2010 fastslog domstolen, at to fagforeninger for henholdsvis journalister og redaktører ikke havde retlig interesse i sagen, idet de som sådan ikke havde været udsat for en potentiel krænkelse.

Der var uenighed mellem parterne om, hvilken form for efterforskning, klagerne havde været udsat for, men domstolen nåede til, at efterretningstjenesten havde benyttet sine særlige beføjelser til at omgå kildebeskyttelsen.

De særlige beføjelser var udøvet uden forudgående domstolskontrol. Efterfølgende kontrol ville ikke have hjulpet, hvis kildebeskyttelsen allerede var brudt. Der forelå derfor en krænkelse af EMK art. 8 og art. 10, da lovgivningen ikke beskyttede mod den efterforskning, der blev brugt mod klagerne for at afsløre deres kilde.

Beslutningen om at pålægge klagerne at udlevere dokumenter havde hjemmel i retsplejeloven, og dokumenterne blev opbevaret i et pengeskab, indtil det retlige spørgsmål om beslaglæggelsen var afgjort.

Det var således mere et spørgsmål, om indgrebet var nødvendigt i et demokratisk samfund.

Domstolen fastslog, at uden kildebeskyttelse ville pressens rolle blive undermineret.

I afvejningen fandt man det ikke retfærdiggjort at krænke kildebeskyttelsen i jagten på mulige lækager i efterretningstjenesten. Regeringen havde ikke givet relevante og nødvendige grunde til at pålægge udlevering af dokumenterne, hvorfor der forelå en krænkelse af EMK art. 10.

Klagerne blev tillagt 60.000 € i sagsomkostninger.

Afgørelsen er truffet af 7 dommere, hvoraf 2 delvist dissenterede.

Landsforeningens Meddelelse 100/2012

Våben - Forsøg på køb fra PET-agent - Agenter - Udvisning, betinget og frifindelse

Straffelovens § 21 og § 192 a, udlændingelovens § 24 b og § 26

3 personer dømt for at have købt og besiddet 2 AK 47-geværer med ammunition fra en PET-agent. Alle idømt 1½ års fængsel. For to af de tiltalte var der påstand om udvisning. Jordaneren blev betinget udvist, tyrkeren helt frifundet herfor. Begge var født og opvokset i Danmark og med begrænset tilknytning til det land, hvor de var statsborgere.

Retten på Frederiksberg nr. 1-8226/2012, 21/11 2012

A på 23, B på 24 og C på 22 år var ud over nogle småforhold tiltalt for forsøg på overtrædelse af straffelovens § 192 a, ved på to dage i april 2012 under særligt skærpende omstændigheder at have erhvervet, overdraget og transporteret 2 stk. AK 47 geværer, mrk. Kalashnikov, og 240 stk. ammunition, idet A mødtes med sælgeren (agenten) og bestilte våbnene med tilhørende ammunition, der blev overdraget samme dag mod betaling af 37.000 kr. til B, der opbevarede våbnene og ammunitionen i en bil, der holdt parkeret indtil den følgende dag, hvor B kørte til en anden lokalitet, hvor han overdrog bilen med våbnene og ammunitionen til C, der skulle forestå den videre transport, hvilket forehavende mislykkedes, idet våbnene og ammunitionen før salget var blevet gjort ufunktionsdygtige, og B og C blev anholdt af politiet.

Der var påstand om fængselsstraf, og for så vidt angik A og B tillige udvisning.

A og B erkendte sig skyldige, bortset fra, at forholdet ikke var begået i forening med C. De protesterede mod udvisningspåstanden.

C nægtede sig skyldig.

A's forældre var jordanere, men A var født og opvokset her, hvor han havde sin familie. Han havde sidst været i Jordan på ferie i 14 dage for 14 år siden.

A forklarede bl.a. om våbenhandlen, at B - hans svoger - havde spurgt, om han kunne skaffe våben. Det var en anden person, der præsenterede ham for personen, der viste sig at være PET-agent. Han havde til denne sagt, at han skulle bruge 2 stk. AK 47 med ammunition. Han gik stærkt ud fra, at B skulle sælge våbnene videre. Han kendte ikke C.

B forklarede, at han var tyrkisk statsborger født i Danmark og med familien her, bortset fra en mormor. Han havde senest været i Tyrkiet på ferie for 3 år siden. Han kendte C fra sport.

B forklarede bl.a., at han og C var interesseret i konflikten i Syrien og følte, at de havde en pligt til at hjælpe oprørerne. Han havde kort før anholdelsen været i tyrkiske

flygtningelejre for at se, hvad han og C kunne bidrage med. Da han kom hjem, tog han bl.a. kontakt med A. Først spurgte han om en pistol, siden 1 stk. AK 47 - siden blev han tilbudt 2 stk., da det var billigere at købe flere.

Han fik kontakt med agenten via A, mødte denne, gav ham pengene og fik våben og ammunition udleveret. Den følgende dag nåede han ikke at spørge, om C ville være med, men ville have gjort det, hvis han ikke var blevet anholdt. C blev først bekendt med våbnene, da han så dem i bilen. Han så skræmt ud.

C forklarede bl.a., at han med B havde været i Tyrkiet for at hjælpe. De ville samle penge. Han havde ikke tænkt sig at hjælpe med våben, kun penge. Det var tilfældigt efter hjemkomsten, at han mødte B, der var i bil, som afhørte steg ind i og førte, da B skulle aflevere en anden bil, en udlejningsbil. Ved mødestedet gik han over til B og så da våbnene og gik efterfølgende i panik, inden han blev anholdt, men havde forinden nået at sætte fingeraftryk på 3 magasiner, som han havde fået i hånden af B (stærkt forkortet referat, ER).

A havde en tidligere dom fra marts 2011, fængsel i 2 år for narko. Løsladt i januar 2012 med en reststraf på 246 dage.

B var ikke tidligere straffet af betydning for sagen, og C var ustraffet.

Rettens begrundelse og afgørelse vedr. hovedforholdet:

"forhold 3

De tiltalte A og B har begge erkendt sig skyldige, bortset fra, at forholdet ikke er begået i forening med den medtiltalte C. Efter C's forklaring, og de i øvrigt foreliggende oplysninger, finder retten det bevist, at tiltalte C er skyldig i overensstemmelse med tiltalen, idet han, efter rejse til Tyrkiet sammen med B, hvor han blev bekendt med, at oprørerne alene havde brug for våben, accepterede at føre Fiestaen, uagtet han ikke havde førerret, til (... adr. ...), hvor han, efter at have set våbnene og rørt ved tre magasiner, iturev sine identitetspapirer, som han efterlod i et buskads, accepterede at afvente, at B angiveligt skulle aflevere nogle nøgler, valgte at forsøge at starte bilen, angiveligt for at køre den til et øde sted og efterlade bilen der, eller aflevere bilen til politiet, selvom han flere gange tidligere kunne have valgt at forlade stedet."

A fik, uden at reststraffen blev udløst, fængsel i 1 år og 6 måneder, der også indeholdt § 124 (mobiltelefon i fængsel).

"Retten finder, at en udvisning af tiltalte vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2. Det følger herefter af udlændingelo-

vens § 24b, at tiltalte skal udvises betinget. Tiltalte udvises derfor betinget, med en prøvetid som nedenfor bestemt."

B fik også fængsel i 1 år og 6 måneder, der også indeholdt en mindre overtrædelse af våbenbekendtgørelsen.

"Retten finder, at en udvisning af tiltalte vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, hvorfor tiltalte frifindes for påstanden om udvisning."

C fik også fængsel i 1 år og 6 måneder, der tillige omfattede et mindre hærværk og en færdselsforseelse.

- oo0oo -

Grunden til, at B ikke blev betinget udvist, var, at han som tyrkisk statsborger efter anklagemyndighedens påstand var at sidestille med en EU-borger.

Agenten blev ikke ført som vidne.

Dommen er på 11 sider.

Landsforeningens Meddelelse 101/2012

Menneskerettigheder - Tortur - Afsoning under torturlignende forhold - Psykisk syg - Fransk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 3

Fransk varetægtsarrestant blev flyttet frem og tilbage mellem psykiatrisk hospital og fængselshospital under en langvarig sagsbehandling, der endte efter 4 år med, at han blev erklæret straffri. Krænkelser af EMK art. 3. Erstatning på 10.000 €.

G mod Frankrig, app. 27244/09, 23/2 2012

Klageren G, der led af skizofreni med vrangforestillinger og aggressiv adfærd, blev oprindeligt idømt 10 års fængsel efter i et psykiatrisk hospital at have begået hærværk, hvorefter han blev overført til et fængsel, hvor han satte ild til sin celle med den følge, at en medindsat døde fire måneder senere som følge af de skader, han pådrog sig.

Brandstiftelsen skete i august 2005, og G blev varetægtsfængslet. Hans forsvarer prøvede at få ham løsladt fra fængslet og anbragt på hospital, men det blev afslået af retten i juni 2006.

Sagen blev sendt til retten i februar 2007, og i november 2008 afgjorde retten, at G på trods af sin sygdom kunne gennemgå en domsforhandling. Kort efter blev han idømt 10 års fængsel og anbragt i den psykiatriske afdeling af et fængselshospital.

Den 31/12 2008 besluttede myndighederne at tvangsindlægge ham på et hospital, men efterfølgende røg han to gange tilbage til fængselshospitalet, indtil landsretten i september 2009 fandt ham straffri på grund af sindssygdom.

Klageren påberåbte sig både EMK art. 3 og art. 6. Han havde ikke fået relevant psykiatrisk behandling mellem 2005 og 2009 og skulle ikke have været sendt tilbage til fængslet i flere omgange.

Menneskerettighedsdomstolen fandt ikke, at der forelå en krænkelse af art. 6. Hans deltagelse i domsforhandlingen, repræsenteret af erfarne advokater, havde gjort det muligt for ankeinstansen at erklære ham straffri på grund af utilregnelighed.

Med hensyn til art. 3 konstaterede domstolen, at der ikke var tvist om G's sygdom, og at han havde haft adskillige tilbagefald, der nødvendiggjorde tvangsindlæggelsen. Lægerne havde gentagne gange anbefalet, at der ud over medicinsk behandling blev iværksat et længerevarende behandlingsforløb, hvor han kunne opholde sig uden at være til fare for sig selv eller andre.

De aktuelle ophold på psykiatrisk hospital havde været for korte og tilfældige til at imødekomme dette behov, og de fysiske forhold på fængslets hospitalsafdeling var af myndighederne selv betegnet som nedværdigende.

En tilbageholdelse over 4 år under disse forhold var ikke i overensstemmelse med De Europæiske Fængselsregler (2006) og udsatte G for lidelser, der gik ud over selve det forhold at være frihedsberøvet. Der forelå således en krænkelse af art. 3.

G blev tillagt 10.000 €i torterstatning.

- oo0oo -

Kendelsen foreligger i sin helhed på 37 sider kun i en fransk version. Ovennævnte referat er udarbejdet på baggrund af en engelsk pressemeddelelse samme dag, som dommen blev afsagt.

Det hedder i De Europæiske Fængselsregler bl.a.:

"12.1. Personer, der lider af en psykisk sygdom, og hvis psykiske helbredstilstand er uforenelig med tilbageholdelse i et fængsel, bør tilbageholdes i en institution, der er særligt indrettet til formålet.

12.2. Hvis sådanne personer alligevel undtagelsesvis tilbageholdes i et fængsel, skal der være særlige regler, der tager hensyn til deres status og behov."